

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת מטות-מסעי

אחת, שתיים שלוש...

השבוע, באמצע שלושת השבועות, נסיים את חומש במדבר - החומש הרביעי. למספר ארבע יש משמעות מיוחדת בעולם הקדושה, משמעות המסמלת אחדות מוחלטת. שכן; אחד=אחדות, שתיים=מחלוקת ופירוד, שתי דעות. שלוש=תיווך בין השניים, דרגה שמגשרת, מקשרת ומאחדת בין שתי הדעות הקודמות (אך עדיין יש לה קשר כלשהוא למחלוקת - היא "נוגעת" בשני הצדדים). מספר ארבע, לעומת זאת, מבטא את האחדות והשלמות שמעל כל המחלוקת בכלל, ללא כל "נגיעה" בצדדים השונים. אחדות מוחלטת. העולם הזה שלנו נקרא "עלמא דפרודא" - עולם בו שורר פירוד, ניתוק מאלוקות. תפקידנו הוא ליצור בו "אחדות" על ידי גילוי האור האלוקי שבעצם מהווה אותו. על מנת לעשות זאת, צריך להגיע ל"שלוש" שמאחד את השתיים. הדרכים להגיע לכך הם: או על ידי פעולה של הקב"ה - בהורדת שפע אור וקדושה אלוקיים מלמעלה, או על ידי עבודת האדם - בבירור והעלאת העולם הזה והפיכתו לקדושה. עבודת ה' מול עבודת האדם הטבלה שלפנינו מבחירה את ההבדלים בין 2 סוגי עבודה אלו ופרטים נוספים באותו נושא:

העלאת התחתון לקדושה	המשכת אור הקדושה מלמעלה	
התחתון הוא מוגבל ולכן גם האור שהוא 'מגיע' אליו הוא מוגבל	אור בלי גבול	עוצמת האור
מתעסק אתו. מבטלו והופכו לקדושה	לא מתחשב בו, וממילא מבטלו	יחסו למתנגד
מלכתחילה שייך בו הפסק כיוון שהוא מצד עצמו מוגבל	מצד עצמו - הוא נחצי ובלתי מוגבל, אך בעולמנו עלול להיות בו הפסק כיוון שהגשמי אינו "כלי" אליו	יכולתו להתקיים
בפרשת מסעי - "מסעות" זהו מצב של תנוודות ואי יציבות. גם פתיחתה ב"אלה מסעי בני ישראל" רומזת לעבודת ישראל מצד עצמם	רמוז בפרשת מטות - "מטה" הוא קשה וחזק, נחצי מצד עצמו. היא גם פותחת במילים "אשר ציווה ה' - ציווי בא מלמעלה	נרמז ושייך בפרשת השבוע
הבית השני - שנבנה על ידי עזרא והגולים, שייך לעבודת התשובה, ויש בו יותר שייכות לתחתון. הוא היה קיים יותר שנים וגדול יותר מצד "תפיסתו" בתחתון, אבל גם הוא נחרב	הראשון - עליו נאמר "וישב שלמה על כסא ה'", והיה גבוה יותר מבחינה רוחנית. ולכן גם הייתה בו שלמות רוחנית. (בבית שני היו חסרים 5 דברים: ארון עם כפורת וכרובים, אש משמיים, גילוי שכנה, רוח הקודש, אורים ותומים)	באיזה בית מקדש ראינו סוג עבודה כזה?

הפתרון: שילוב

ומה יקרה בבית המקדש השלישי? שם נראה את התוצאה של כל מעשינו ועבודתינו במהלך הגלות (תוצאה של עבודת התחתון) יחד עם הכוח האלוקי (את בית המקדש השלישי ה' בונה!). שילוב זה מבטיח הן שינוי של העולם - כתוצאה מעבודתנו, והן אור בלי גבול - כתוצאה מהשפע האלוקי, וממילא התוצאה היא נצחית.

כאן אנו רואים כיצד הגלות היא בעצם שלב הכרחי בגאולה - היא זו שגורמת לנו להגיע בסופו של דבר לגאולה נצחית. בזה יובן גם מה שאמרו חז"ל ש"אילו זכו ישראל - כיון שעלו פרוסות רגליהם מן הים היו נכנסים לארץ" - ואז, הכניסה על ידי משה הייתה באופן של גאולה נצחית שאין אחריה גלות, ובית מקדש נצחי. ואכן, עניין זה (כמו כל ענייני התורה) הוא אמיתי נצחי וקיים. כלומר - מאז שיצאו בני ישראל מים

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

סוף קיימת הגאולה ההיא - אך היא רק מכח העליון ולכן קיומה הוא רק ברוחניות, ובעולמנו איננו חשים בה. דווקא על ידי עבודתנו בכל משך הגלות - אנו מגיעים לגאולה הנצחית ובית המקדש השלישי שהם שילוב 2 הכוחות (עליון ותחתון) ולכן הם נצחיים גם בעולם הזה הגשמי.

שלוש, ארבע, חמש

גאולה זו שעתידה להתרחש מיד, נקראת בכמה מקומות בחז"ל הגאולה הרביעית (משום שהיא גאולה מארבע גלויות: בבל, פרס, יוון, אדום) ובמקומות אחרים - הגאולה החמישית (אם מונים גם את מצרים). ואם על המספר ארבע אמרנו שהוא מבטא אחדות מוחלטת ללא שום "נגיעה" בשני הצדדים, הרי המספר חמש, שאינו "נוגע" אפילו בשלישי המחבר אותם הוא מגיע למשהו אלוקי שלמעלה בכלל מכל מה שידוע ומוכר לנו, גילוי שלמעלה ממדידה והגבלה לגמרי.

ומעניין לשים לב: בסיום חומש במדבר (החומש הרביעי) קוראים פעמים רבות את פרשיות מטות-מסעי יחד, ואז בקריאת-התורה בשבת העולה הרביעי לתורה קורא את סוף מטות ותחילת מסעי ובכך מחברין יחד. ובסיום כל הקריאה מכריזים "חזק חזק ונתחזק" - שלוש פעמים "חזק". קריאה זו חלה בשבת מברכים מנחם אב או בעיצומו של חודש זה - החודש החמישי, כאשר בקריאת התורה בתפילת מנחה של שבת מתחילים כבר את החומש החמישי - דברים. ומתי כל זה קורה? תמיד קריאה זו בתורה היא בשלושת השבועות - שגם המספר שלוש מורה על חוזק ונצחיות!

בכל זה מודגש שהזמן של שלושת השבועות, שמתחיל בחודש הרביעי, ומסיימים בו את החומש הרביעי, וממשיך בחודש החמישי, בו מתחילים את החומש החמישי - הוא לא זמן של חולשה בתורה ומצוות אלא להיפך, זמן של חיזוק משולש (חזק חזק ונתחזק), בכל ענייני התורה והמצוות שעל ידם מגיעים לגאולה. כי כל החורבן אינו אלא כדי להגיע לבית המקדש השלישי ולגאולה השלישית, שהיא גם רביעית וחמישית, כנ"ל.

"בחודש החמישי באחד לחודש"

תאריך מיוחד נוסף הקשור לאותו עניין הוא יום פטירתו של אהרון הכהן - היחיד שתאריך פטירתו מצויין בתורה - בא' מנחם אב = היום הראשון (אחד, אחדות) לחודש החמישי (אחדות אלוקית מוחלטת, למעלה מכל גדר, כנ"ל). תאריך זה מבטא את עבודתו של אהרון בהשכנת שלום ואחדות בעם ישראל, דבר המתבטא גם בכך שענני הכבוד שהגנו על ישראל - היו בזכותו של אהרון. בשונה מהבאר שהייתה בזכות מרים וכל אחד השתמש לעצמו במים שהוא היה צריך, ובשונה מהמן שהיה בזכות משה וממנו קיבל כל אחד את מנתו שלו בדיוק, הרי ענני הכבוד היו מעל הכל, מקיפים ומגינים על כל עם ישראל בשווה. אחדות שמעל להתחלקות.

זאת אנו רואים גם באחד מתפקידי של אהרון הכהן - ברכת כהנים, המכונה גם "ברכה משולשת". בשונה מברכות אחרות שבהן יש המשכת אור מלמעלה אל האדם למטה (כאשר התפילה נחשבת לעבודת האדם - העלאה מלמטה למעלה), הנה ברכת כהנים מהווה הן תפילה והן ברכה ומאחדת את 2 הכוחות הללו - שכן היא נובעת מדרגתו של אהרון המשלים ומאחד וכל עניינו - אהבת ישראל ואחדות שמעל להתחלקות.

ולכן גם נפטר אהרון בתאריך כזה המלמד על שלמות עבודתו, ובגיל מאה עשרים ושלוש. 120 זו שלמות חיי האדם, ותוספת 3 מלמדת על עבודתו בחיבור ואיחוד על ידי שלוש - המספר המאחד. הלכה זאת עלינו ללמוד מכל הנ"ל: להגיע לאהבת ישראל על ידי גילוי נקודת האחדות, ולא רק כתיקון סיבת הגלות - אלא כטעימה מהגאולה, ועד לתחילתה בפועל ממש.

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

אהבת ישראל - טעימה מהגאולה (מדברי הרבי בשיחה)

ויש להוסיף ולהדגיש הקשר והשייכות דאהבת ישראל להגאולה העתידה - לא (רק) מפני שביטול הגלות הוא ע"י ביטול סיבת הגלות (שבא ע"י ההיפך דאהבת ישראל), שהרי בעמדנו לאחרי סיום מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות.. על סף הגאולה, בודאי שכבר נתתקנה סיבת הגלות, ולכן, ההדגשה דאהבת ישראל היא - בתור טעימה ועד להתחלה דהגאולה האמיתית והשלימה הקשורה עם נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות, שמודגשת באחדותם של ישראל, מצד בחי' היחידה (דרגה החמישית) שבכל ישראל בשווה, שהיא ניצוץ מנשמתו של משיח, יחידה הכללית.

ועל פי זה יש להוסיף גם בהפירוש "ומקרבן לתורה" - שהכוונה היא להקירוב ללימוד התורה דגאולה העתידה, "תורה חדשה מאיתי תצא".

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- ללכת בדרכיו של אהרון הכהן "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".
- לעשות זאת לא כתיקון לסיבת הגלות אלא כטעימה והתחלה של הגאולה, בה מודגשת נקודת האחדות, שלמעלה לגמרי מהתחלקות.
- לקרב יהודים לתורה חדשה מאיתי תצא - תורת הגאולה.
- לערוך "סיומי מסכתות" בתשעת הימים, כולל גם בשבת וגם בתשעה באב (באופן המותר), יחד עם הוספה בצדקה המקרבת את הגאולה.
- לעשות זאת בשמחה וברוב עם - לאחד בכך רבים מישראל באחדות שמעל להתחלקות, כולל שיתוף קטנים (גם בגיל) כמו ב"סיומים" שעושים בערב פסח.